

til, tror jeg, man tør sige var den, at der stod to stærkt modstridende Interesser overfor hinanden. Den ene Interesse var Hensynet til Fremme af Ædrueligheden i vort Folk, overfor den stod Interessen for de næringsdrivende. Nu vil jeg gerne straks sige, at naar de næringsdrivende tror, at det er i deres Interesse, at der er mange Beværtninger og Udsalg for stærke Drikke, heror det paa en fuldstændig Misforstaaelse. Kun den Del af de næringsdrivende, der omsætter stærke Drikke, har Interesse i, at Spiritusfabrikationen bliver opretholdt, hvorimod alle de øvrige næringsdrivende først og fremmest maa have Interesse i, at Alkoholtrafikken bliver fjernet fra vort Samfund. Købevenen i Publikum fremmes ikke ved at opretholde Alkoholtrafikken; tværtimod: den svækkes. Disse Bemærkninger vil jeg gerne fremsætte paa Forhaand; jeg er overbevist om, at der kommer modsatte Betragtninger frem, saa jeg faar vel nok Lejlighed til senere at komme ind paa Spørgsmaalet.

Det lykkedes ikke den Gang at enes om en ny Lovgivning paa dette Omraade. I 1903 fik vi saa den første Ædruelighedskommission nedsat. Da vi begyndte vort Arbejde der, stod der stærkt modsatte Opfattelser overfor hinanden; paa den ene Side stod Tilhængerne af den frie Beværternæring, paa den anden Side de organiserede Afholdsfolk, hvis Interesse det var at begrænse Alkoholtrafikken saa stærkt som muligt, saa stærkt, som de troede, det var muligt i Overensstemmelse med den Folkevillie, der var i Samfundet. I Løbet af 4 Aar lykkedes det i Kommissionen at komme til en Overenskomst, saa at der i 1907 kunde afgives til Ministeriet en enstemmig Betænkning og et enstemmigt Forslag angaaende Beværtning og Handel med stærke Drikke. Den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg), fremsatte et Forslag i Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling. Men da Forslaget kom til Behandling paa Rigsdagen, mødte vi de samme Vanskeligheder, som til at begynde med gjorde sig gældende i Kommissionen. Meningerne stod her skarpt mod hinanden.

Alligevel lykkedes det i Løbet af 4 Aar Rigsdagen at naa til en Overenskomst, der blev enstemmigt vedtaget af begge Ting og blev til Loven af 10. Maj 1912. Spørger man om, hvad der blev gennemført ved denne Lov, skal jeg uden at komme ind paa Enkeltheder kun nævne

de to Hovedprincipper, der da blev gennemført. For det første kom man til en selvstændig Lovgivning angaaende Beværtning og Handel med stærke Drikke; Ordningen af disse Forhold var ikke mere et Afsnit af den almindelige Næringslov. Naar vi er naaet dertil, saa skyldes det efter min Mening dette, at man er blevet klar over, at der gælder ganske andre Hensyn, naar Talen er om Forhandling af stærke Drikke, end naar Talen er om Forhandling af en hvilken som helst anden Vare. Alle er klare over, at paa det her omhandlede Omraade maa Lovgivningsmagten være paa sin Post, søge at begrænse Omsætningen og træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod, at de, der driver en saadan Forretning, begaar Misbrug, der virker til, at Publikum vænnes til Nydelsen af stærke Drikke og derved taber deres Selvstændighed og Herredømmet over sig selv. Der er, samfundsmæssigt set, ikke den Fare ved nogen som helst anden Virksomhed, som der er ved Handel med og Udskænkning af stærke Drikke.

Det andet Punkt, jeg vil nævne angaaende Loven af 1912, er, at her gennemfører man i betydelig større Udstrækning end ved Loven af 23. Maj 1873 det kommunale Selvstyre. Man lægger Ansvaret ud hos hele Befolkningen. Det er der, Ansvaret maa ligge: hos Kommunens Beboere, udøvet gennem de kommunale Raad med Appel til Vælgerne.

Den anden Ædruelighedskommission blev nedsat i 1914 og har altsaa ligesom den første arbejdet i ca. 4 Aar. Men det er ikke som ved den første Kommission lykkedes at opnaa Enighed. Tværtimod er der Uenighed om mange og meget væsentlige Spørgsmaal. Men det Lovforslag, der nu foreligger fra den højtærede Indenrigsminister, er — selv om der er adskillige Punkter, hvor jeg er uenig med Ministeren — formet paa en saadan Maade, at Ministeren i ret stor Udstrækning har imødekommet de Krav, som jeg fra mit Synspunkt maa stille til en Revision af Beværterloven. Derfor siger jeg den højtærede Minister Tak.

Jeg skal herefter gaa over til at omtale enkelte af de Punkter i Lovforslaget, som jeg mener, der er Anledning til at fremdrage ved denne første Behandling.

Det første Punkt, jeg vil omtale, er Bestemmelserne angaaende de personlige Betingelser, som maa opfyldes for at kunne faa Bevilling til at beværte med stærke Drikke eller blive Bestyrer eller Medhjælper i en saadan Forretning. Det